

«Рубай, рубай, Иванко, та з віконцем,
«Ой ладо, ладо, та з віконцемъ.
— На що ж, Марусенька, тобі та з віконцем,
— Ой ладо, ладо, та з віконцем?
«Ой до мене соловейко буде прилітати,
«Ой ладо, ладо, прилітати,
«Ой вин мене молоденьку буде побужати,
«Ой ладо, ладо, побужати.

№ 420.

Ой великий рід, та малий избір,
Ще не вся родиночка.
Посилай дівчинонька соловейчика
В зелений сад по батеньку.
Ще соловейко не долітає,
Батенько все, все знає.
Сивую зузуленьку на Україночку
По рідну родиночку.
Ни соловья з саду, ни батька з раю,
Ни родини з України, нікого немає.

№ 421.

Ой ввійди, ввійди, чужая матінко, у нову світлоньку,
Ой слухай, послухай, чужа рідна, як сіріточка плаче,
Сіріточка плаче, слізно ридає, що порядку немає:
Матері немає, а рід нічого не знає, нікому порадоньки дати.

№ 422.

Ой літала комашечка тай літала,
Крилячками в оболону тай черкала.
По світличеньці дівчинонька походила,
Вона свого та батенька побужала: